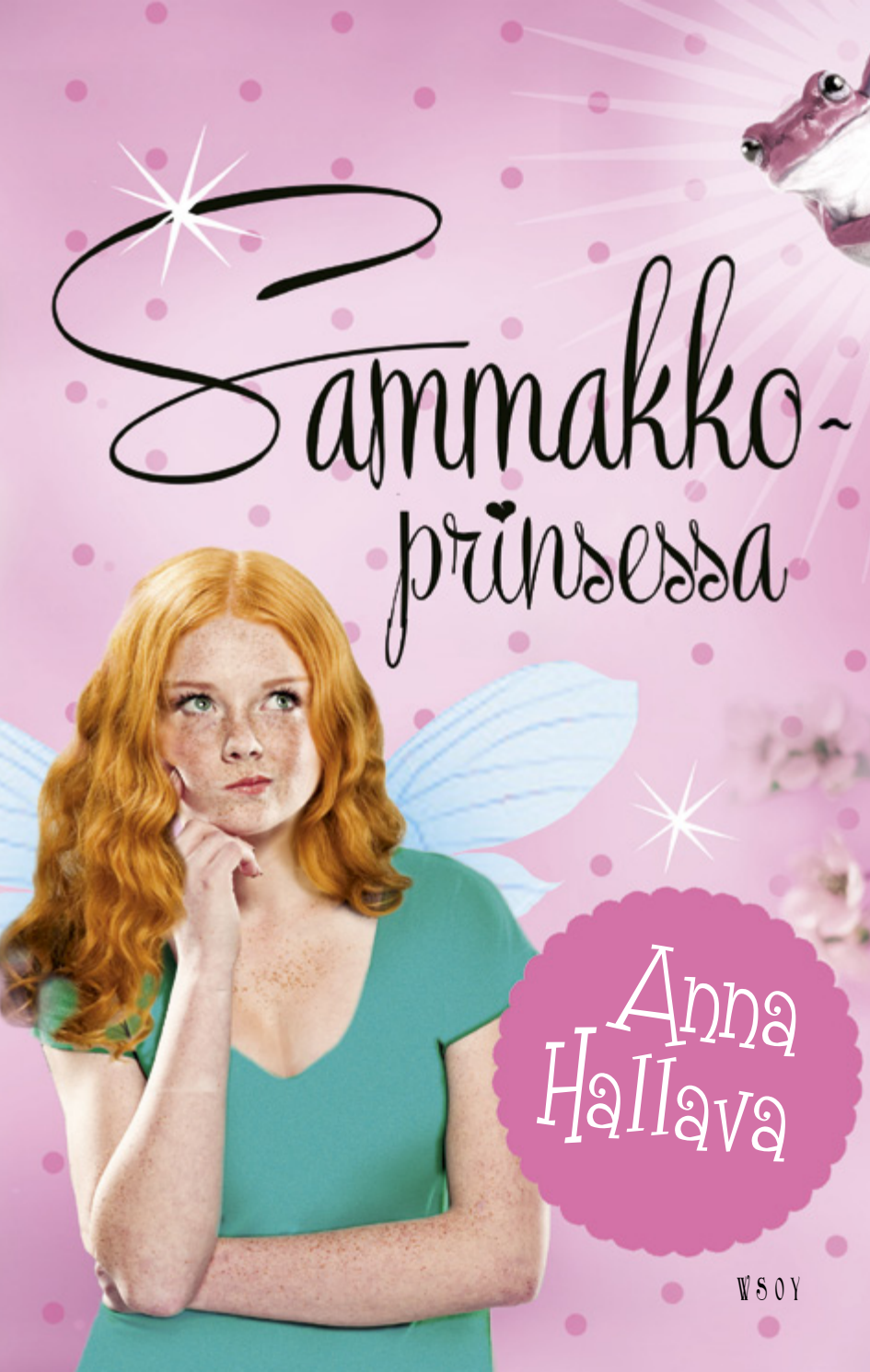

Sammakko- prinsessa

Anna
Hallava

WSOY

Sammakko-
prinsessa

Anna
Hallava

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

© Anna Hallava ja WSOY 2015

ISBN 978-951-0-40651-9

Painettu EU:ssa

1

Tarina poksahtelevista korvista

Tänään on neljästoista syntymäpäiväni, joten julistan tämän vuoden Kielen Vuodeksi. Se tarkoittaa, että aion suudella paljon. *Todella* paljon. Kieli tulee olemaan keskeisessä osassa. Kähmintääkin saa olla. En voi elää enää minuuttiakaan käyttämättömien huulten kanssa. Minä olen sentään jo puolivälissä seiskaa, joten minun on korkea aika saada poikaystävä.

Olen tosin harjoitellut kädelläni (joka päivä). En halua ensisuudelmani olevan kömpelö ja sylkinen, vaan haluan hoitaa homman kieli tulta iskien. Ai niin, olen minä harjoitellut mangollakin. Parhaalla kamullani Kukalla oli eka poikaystävä kaksitoista-

vuotiaana (superepistä!) ja hän kertoi minulle viime vuonna kielisuudelmista ja siitä, miten ihania ne ovat. Sanoin hänelle, että minä olisin varmaan aivan surkea kielisuudelmissa, koska oman sormen hytkytely suussa ei todennäköisesti tunnu aidolta kieleltä. Kukka käski minun kuvitella, että olen ostamassa mangoa ja kokeilemassa kielelläni onko se tarpeeksi kypsä.

»Ajattele, että se on tosi kypsä, siis valmis repeämään ja muussaantumaan hetkellä millä hyvänsä. Sinun pitää olla tosi hellä.»

No, minä ostin mangon (oikeastaan kolme, mutta älä kerro Kukkikselle). Ei se sujunut ollenkaan hyvin. Sain huuliini karmean ihottuman, ja minun piti kertoa kaikille, että se johtui halvasta huulikiillosta. Kukka sanoi, että minun piti kuvitella suudelleeni Jetron kanssa koko yön. Kukka on niin ihana – äiti vain antoi minulle purkin vaseliinia.

Tänään on myös ensimmäinen koulupäivä joululoman jälkeen, mikä on inhaa. En kestä kuunnella tyttöjä, jotka maukuvat miten kamalasti he ovat lihoneet joululomalla, vaikka he ovat oikeasti syöneet viisi suklaakonvehtia. Kun itse on vetänyt naamaansa kuusi rasiallista konvehteja ja farkut eivät enää mene kiinni, ei todellakaan kestä laiheliinien ininää kahdesta ylimääräisestä grammasta. Minunhan pitäisi kaiken järjen mukaan aloittaa raivokas laihdutuskuuri

tänään, koska loma on ohi, mutta kun synttärinä kuuluu syödä. Miksen voinut syntyä joululoman alussa?

Oikeasti, kevätlukukauden alkaminen pitäisi siirtää tammikuun loppuun.

Äiti ja isä ovat muutenkin olleet ihan kummallisia viime aikoina, aina kun minun syntymäpäivästäni on tullut puhe. He ovat kuiskailleet ja tuijotelleet minua. Kukka epäili, että he ehkä suunnittelevat yllätysbileitä, mutta minä tiedän paremmin. Minun vanhempani eivät harrasta makeita yllätysjuhlia tai megalahjoja. He ovat ennemminkin 'ostetaan tytölle hamsteri' -lajia.

»Oletko varma, ettet pääse hohtokeilaamaan illalla?» Kukka kysyi sadatta kertaa ruokalassa. »Jetro on varmaan siellä. Miten ihmeessä ne voivat pakottaa sinut pysymään kotona syntymäpäivänäsi?»

»En minä tiedä», sanoin ärsyntyneenä. »Ne haluavat kuulemma jutella minun kanssani.»

»Kurjaa», Ester sanoi. »Mutta niillä on varmasti syynsä.»

»O-ou!» Kukka pudotti haarukkansa. »Minä tajusin juuri mikä se on.»

»Mikä?» Ester ja minä kysyimme yhteen ääneen.

»K ja M -saarna tietenkin.»

Pistin palan kanaa suuhuni.

»Mikä K ja M?»

»Kukat ja mehiläiset, idiootti!»

Ester punastui, mutta Kukka ei kiinnittänyt häneen huomiota.

»Ne ovat huomanneet, että sinusta on kehittymässä täysi nainen, joka on valmis tutkimaan lihan iloja. Siksi ne haluavat epätoivoisesti tunkea kurkustasi alas konservatiiviset, keskiluokkaiset ideansa pidättäytymisestä ja odottamisesta ja ties mistä muusta.»

Minä irvistin. Pitäisi olla laki, joka kieltäisi vanhempien ja kylläs-tiedät-minkä mainitsemisen samassa lauseessa. Oikeasti, se voi tehdä nuorelle miehelle suurta vahinkoa.

»Eivät ne sellaista», sanoin. »Eivät ne ole sitä tyyppiä.»

»Eivätkö ne ole aina pussailemassa?» Kukka ryypisti otsaansa. »Muistatko, kun olin käymässä lauantaina? Mehän kuulumme ne maiskutukset keittiöstä asti.»

»Älä.» Hieroin ohimoitani. »Pliis, älä.»

»Sori.» Kukka taputti olkapäätäni. »Sinä selvität sen upeasti, ei epäilystäkään. Kerro niille, että olet maailmannainen, ja että niiden asenne on vakava loukkaus älyäsi ja naiseuttasi kohtaan.»

»Ei se varmaankaan sitä ole», Ester sanoi. Hän näytti happamalta. »Miksi ne sellaista tekisivät Ofe-lian synttärinä?»

»Koska synttärit ovat erinomainen mahdollisuus saada äksöniä», Kukka sanoi kaikkietävästi.

Hän ja Ester eivät aina oikein tule toimeen, koska Esterin vanhemmat ovat uskonnollisia ja Ester ajattelee samoin kuin he. Kukka taas haluaa rikkoa rajoja ja tekee aina mitä haluaa. Hänen äitinsä on lääkäri ja isänsä asianajaja, joten he tekevät töitä kaiket päivät ja antavat Kukan hoitaa oman elämänsä.

»No, vaikka se olisikin sitä, mitä pahaa siinä olisi?» Ester sormaili enkelisormustaan. »Kyllä vanhemmat tietävät näistä asioista paljon enemmän.»

»Voi äiti.» Kukka pyöritteli silmiään. »Vanhemmat ovat toiselta vuosisadalta. Asiat ovat erilaisia nyt, ja teinit kypsyvät paljon nopeammin.»

»Suu kiinni», minä sanoin. »J!»

Kukka napsaisi suunsa kiinni juuri kun Jetro käveli ohitsemme. Hän jutteli Kaapon kanssa eikä edes katsonut minua, mutta näin hyvin hänen avonaisen paitansa sisuksiin.

»Rintakarvahälytys, rintakarvahälytys!» Räpytin käsiäni. Ester puri huultaan ja Kukka kikatti vesilasiinsa.

»Ainakin kymmenen senttiä karvaa», kuiskasin.

»Sillähän on siellä oikea viidakko.» Kukka kääntyi katsomaan. »Hei Jetro!»

»Mitä sinä teet?» Kiskoin raivokkaasti hänen kättään. »Lopeta!»

Jetro kääntyi ympäri. Okei, hän on nörtti, mutta hän on oikea hottisnörtti suklaasilmineen ja tum-

mine kiharoineen. Hänen äitinsä on amerikkalainen, joten hän puhuu englantia superhyvin. Hänellä on oma internetyritys, jossa hän suunnittelee nettisivuja ja tekee videoita. Hän on kai jonkin sortin nero.

»Makea paita», Kukka sanoi. »Tosi hieno.»

»Ai, kiitos.» Jetro nosti tarjotinta. »Moi Ofelia.»

»Moi!» Yritin hymyillä, mutta kasvolihakseni olivat niin kireät, että kasvoni pingottuivat. Tiesin, ettei näky ollut kaunis.

»Täytyy tankata ennen kemmaa, että jaksaa sekoitella», Jetro naurahti.

Minä nyökkäsin.

»Juu, liemiä ja keitoksia sun muita.»

Jetro hymyili epävarmasti ja seurasi Kaapoa pöytänsä.

»Liemiä?» Kukka kihisi. »Tajuatko, miten kaksimieliseltä se kuulosti?»

»Tiedän!»

Painoin kylmän lasin otsalleni. Miksen minä voinut olla rento ja valloittava poikien seurassa?

»Hyvin se meni», Ester sanoi. »Minä olen varma, että Jetro tykkää sinusta.»

»Ihanko totta?»

Kohotin kasvoni, mutta Kukka puhui jo.

»Oikeasti, miten sinä voit pitää rintakarvoista? Kyllä rinnan pitää olla ajeltu ja sileä.»

»Ei, se on tyttömäistä», sanoin. Kukka on tosi kiva ja kaikkea, mutta hänen miesmakunsa on karmea. »Miehen pitää olla karvainen.»

»Voitaisiinko puhua jostain muusta?» Ester kysyi. »Mitä luulet saavasi synttärilahjaksi, Ofelia?»

»Ei, me emme voi puhua mistään muusta.» Kukka tökkäsi kanaansa. »Uskokaa minua, sen pitää tuntua raa'alta kananrinnalta.»

Me jatkoimme asiasta väittelyä koko iltapäivän, aina siihen asti kun erosimme kadulla meidän talomme edessä. Minusta tuntui hiukan pahalta, että Esterin piti kuunnella meitä, mutta niin kuin Kukka aina sanoo, tiukkistelu tuhoaa mahdollisuudet hauskoihin teinivuosiin.

»Karvainen!» minä kiljuin Kukan perään.

»Ei luolamiehiä! Ajeltu ja hienostunut!»

Minä tyrskähdin mutta vakavoiduin kun näin naapurin rouvan pihallaan katselemassa minua.

»Moikka. Kiva, öö... esiliina», sanoin ja kaivoin postin laatikosta. Niemiskä näyttää aina siltä kuin hänellä olisi salaisia epäilyksiä minusta; ihan kuin käärisin sätkän tai kaivaisin pullon esille hetkellä millä hyvänsä. En tajua miksi, sillä enhän minä ole kokenut vielä mitään. Jos joku poika joskus haluaa tulla saatille, meidän täytyy erota jo kadun alkupäässä.

Äiti oli jättänyt minulle lapun keittiön pöydälle.

Hauskaa syntymäpäivää, Ofelia! Jääkaapissa on kakku. Älä lähde minnekään, isä ja minä haluamme puhua kanssasi kun tulemme kotiin.

Minä irvistin ja laskin postin pöydälle. Muutama lasku, mainoksia ja synttärikortti mummulta ja papalta. Tungin mainokset roskeen, mutta yksi niistä ei tahtonut mennä millään pussiin. Työnsin ja työnsin, mutta se pongahti takaisin kuin vieteri ja laskeutui kevyesti lattialle, oikea puoli ylöspäin. Aika kauas. Aika outoa, totta puhuakseni. Poimin sen ylös ja käänsin kädessäni. Kuori oli hohtavan pronssin värinen, ja kirjoitus oli koukeroista. Se oli osoitettu äidille. Varmaan joku niistä lasten kirjakerhoista, jotka vieläkin lähettivät tarjouksiaan. Pudotin kirjeen uudestaan roskeen ja suljin oven nopeasti.

Äiti oli tehnyt kakun itse, ja se oli herkullinen. Minun ei olisi todellakaan pitänyt syödä kakkua, koska jenkkakahvani uhkasivat nielaista vyötäröni, mutta se oli suklaakakku, eikä sellaiselle vain voi sanoa ei.

Äiti ja isä olivat laittaneet minun lahjani olohuoneen pöydälle. En saanut avata sitä vielä, koska äiti haluaa, että koko perhe on paikalla kun lahjoja avataan. Se tarkoittaa sitä, että saan lahjani aamuisin ainoastaan silloin, kun syntymäpäiväni on viikonloppuna. Inhaa, mutta minkäs teet.

Ravistelin laatikkoa. Se oli lupaavasti neliön muotoinen ja juuri sopivan kokoinen sisältämään kännykän. Toivottavasti se olisi se malli, jossa oli monipuoliset videotoinnit. Halusin tehdä kaikenlaisia söpöjä videoita ja avata oman videokanavan nettiin. Sitten voisin pyytää Jetroa kaverikseni ja kommentoida hänen videoita. Ehkäpä hän kommentoisi minun videotani, ja sitten me rupeaisimme juttelemaan ruokalassa, ja sitten hän pyytäisi minua treffeille, ja sitten – sitten Kielelle tulisi käyttöä.

Äiti ja isä tulivat kotiin puoli neljältä. He ovat molemmat opettajia samalla ala-asteella, joten he kulkevat aina yhdessä kuin siamilaiset kaksoset. Minä makailin sohvalla tekstittelemässä Kukalle.

»Hauskaa synttäreitä, mussukka.« Isä pörrötti hiuksiani. »Miten koulussa sujui?«

»Ihan hyvin«, sanoin ja piilotin Kukan viimeisen viestin, koska se ei ollut vanhempien silmille sopiva. »Me saimme äikän kokeet takaisin, ja minä sain ysi plussan.«

»Ysi plus!« isä huusi äidille. »Kuulitko, kultaseni? Hän sai ysi plussan äidinkielen kokeesta.«

»Hienoa!« äiti huusi takaisin. »Oletko syönyt mitään, Ofelia?«

»Juu, palan kakkua.« Poimin lahjan ja seurasin isää keittiöön. »Voinko minä avata tämän nyt?«

Äiti seisoi jääkaapin vieressä se pronssinvärinen kirje kädessään.

»Mistä sinä sen sait?» minä kysyin. »Minä laitoin sen roskiin.»

»Se oli pöydällä», äiti sanoi. Hänen poskensa paloi-
vat, ja hän kohotti kulmakarvaansa isälle. Isä hymyili
kummallisesti.

»Minä laitoin sen roskiin», intin. »Ihan varmasti!»

»Ei sillä ole väliä.» Äiti antoi kirjeen isälle. »Avaa
vain lahjasi.»

Minä revin käärepaperin, ja siinä se oli: kosketus-
näyttö, kamera ja valkoinen kuori, jossa oli pinkkejä
kiehkuroita.

»Jes! Se on juuri oikea! Kiitos!»

»Kiva, että tykkäät», äiti sanoi. »Istutaan nyt alas
kakulle. Haetaan kohta pitsa.»

»Vau, pitsaa, kakkua ja uusi kännykkä.» Avasin
opaskirjan ja ryhdyin etsimään sisällysluettelosta vi-
deo-opasta. »Mistä nyt kiikastaa?»

Ajattelin, että ne nauraisivat ja se olisi siinä, mutta
olin väärässä. Äiti ja isä vilkaisivat toisiaan, ja isä is-
tahti vastapäätä minua kirje kädessään.

»Meidän pitää jutella», hän sanoi. »Sinun pitää
saada tietää jotain itsestäsi nyt, kun olet täyttämässä
neljätoista.»

»Minä olen jo neljätoista», sanoin ja selasin koh-
taan 'Videoiden kuvaaminen'.

Äiti istui isän viereen.

»Et aivan, Ofelia. Sinä synnyit kello 16:12, joten sinä olet kolmetoista vielä parikymmentä minuuttia.»

»Mitä väliä sillä on? Minä vaihdan heti SIM-korttini.»

Nousin hakeakseni vanhan kännykkäni olohuoneesta, mutta äiti tarttui minua kädestä.

»Ofelia, istu alas.»

»Mitä?» minä naurahdin. »Onko minulla joku salaperäinen tauti, joka aktivoituu kun täytän neljätöistä?»

Taas luulin, että ne yhtyisivät hykertelyyni, ja taaskaan niin ei käynyt. Voi örkki sentään, minä olin sairas, eikö niin? Mitä se oli, joku geneettinen vika? Tarkemmin ajatellen, isä näytti aika kalpealta, ja äidillä oli punainen tukka, jonka minä olin perinyt. Punatukathan saavat helposti kaikenlaisia tauteja. Tai sitten se oli hormonaalista, ja minusta tulisi kraatterinaama.

»Ei, kyse ei ole mistään sairaudesta», äiti sanoi. »Mutta sinussa on jotain hyvin erityistä, ja sinun on aika kuulla siitä.»

»Anna tulla sitten.»

»Se kuulostaa todennäköisesti hyvin erikoiselta», äiti jatkoi. »Oudolta, jopa.»

»Ja se muuttaa elämäsi», isä sanoi nyökäten tavalla, jonka varmaan piti olla rohkaiseva.

Supermahtavaa.

»Kertokaa nyt», sanoin. »Minä haluan soittaa Kulkalle.»

Äiti veti henkeä.

»Isä ja minä olemme keskustelleet siitä, miten tämä pitäisi sinulle kertoa. Me olemme päätyneet konkreettiseen lähestymistapaan.»

Hän veti pinnin hiuksistaan ja sukaisi hiuskiehkuran korvansa taakse. Hän ja isä katsoivat minua toiveikkaasti, mutta minä pudistin päätäni.

»Mitä?»

»Katso äitisi korvaa», isä sanoi.

Hyvänen aika, se oli *outo*. Kumarruin lähemmäs, ja äiti kääntyi hiukan niin, että näin paremmin.

»Se on suippo», sanoin ja nielaisin. Okei, geneettinen sairaus. Ei kun epämuodostuma. Hetkinen, tarkoittiko tämä sitä, että minullekin kehittyisi oudot, suipot korvat? Ja miten ihmeessä en ollut nähnyt äidin korvia koskaan aikaisemmin? Tajusin vasta silloin, että hänellä oli ollut sama kampausta niin kauan kuin muistin: puolipitkä kihara, joka peitti korvat.

»Mikä se on?» Puristin puhelintani. »Onko se joku tauti? Saanko minä sen?»

»Ei se ole tauti», äiti sanoi. »Se on... voi Petri, minä olen liian hermostunut. Kerro sinä!»

»Ofelia.» Isä suoristi selkensä. »Sinun äitisi on keiju.»

Äiti sukaisi hiukset sivuun toisenkin korvansa päältä. Tuijotin hänen hehkuvia kasvojaan. Siis häh?

Isä tönäisi äidin käsivartta.

»Kerro hänelle, Emma.»

»Totta se on.» Äiti hymyili. »Minä olen kuningatar Titanian lapsenlapsenlapsenlapsi. Synnyin Valohovissa ja asuin siellä kaksikymmentävuotiaaksi. Minä olin kuitenkin aina kiinnostunut ihmisistä, joten yhdeksäntoistavuotiaana sain luvan vierailla ihmisten puolella. Niin minä tapasin isäsi.» Äiti katsoi isää se typerä, huumautunut ilme kasvoillaan. Isä siipaisi hänen poskeaan.

»Mutta keijuprinsessa ei saa mennä naimisiin ihmisen kanssa.» Äidin ilme muuttui. »Äitini, kuningatar Liliana, ilmoitti minulle, että jos haluaisin naida isäsi, minun pitäisi luopua kruunusta.»

Minä ravistin päätäni. Kuulin kaiken mitä äiti sanoi, mutta se ei kuulostanut järkevältä millään tasolla. Oliko minun syntymäpäivälahjani kenties joutua piilokameraan? Katsahdin ympärilleni, mutta kameroita ei näkynyt.

»Onko tämä vitsi?» kysyin.

»Ei, kultaseni. Äitisi todellakin on keiju, ja hän luopui valtaistuimesta minun takiani. Meidän takiamme», isä sanoi. »Hän on asunut täällä ihmisten puolella siitä saakka.»

»Sinä olet kuitenkin minun tyttäreni», äiti sanoi.
»Vaikka olet puoliksi ihminen, on olemassa mahdollisuus, että keijuveresi syttyy. Jos se syttyy, sinun korvasi poksahtavat.»

»Siksi on niin tärkeää, että pysyt kotona tänään», isä lisäsi. »Jos korvasi poksahtavat, se tapahtuu täsmälleen syntymäsi hetkellä neljäntenätoista syntymäpäivänäsi.»

»Tämä on joku sairas vitsi, eikö olekin?» Vedin tuoliani taaksepäin. »Te varmaan näitte paljon vaivaa, mutta tämä ei ole hauskaa.»

»Me emme vitsaile, Ofelia», äiti sanoi ja poimi kirjeen pöydältä. »Tämä kirje on keijuhovista, ja siinä on tärkeää tietoa syntymäpäivästäsi.»

»Avaa se sitten», sanoin. »Ehkä sieltä lentää käärme.»

»Älä näsäviisastele äidillesi!» Isä kopautti pöytää.

»Minä en voi avata sitä vielä», äiti sanoi. »Se aukeaa vain, jos keijuveresi syttyy ja korvasi poksahtavat. Jos veresi ei syty, kirje tuhoutuu. Meidän pitää odotella vielä kymmenen minuuttia.»

»Okei.» Minä kohautin olkiani. Äiti ja isä olivat selvästikin tehneet kovasti töitä tämän eteen, mutta tämä oli surkein synttäriyllätys ikinä. Tästä ei voisi kertoa edes Kukalle.

Me odotimme minuuttien raahautuessa eteenpäin. Minä tutkiskelin kännykkääni. Se oli sileä ja kaunis, ja

saatoin jo nähdä itseni suhaamassa koulun käytävillä se korvallani. Voisin ehkä käyttää sitä Jetron iskemi-seen. Minä teeskentelisin, että puhelimessa olisi jotain vikaa tai että en osaisi käyttää sitä, ja sitten törmäisin Jettoon vahingossa ja näyttäisin valtavan surkealta (ja suloiselta), ja hän auttaisi minua, ja sitten me –

Korviani kuumotti. Kosketin vasenta korvালে-
teäni, ja se kihelmöi kuin siinä olisi ollut ihottuma.
Kosketin toistakin, ja se poltti ihoani kuin liekki.

Äiti hyppäsi ylös.

»Ne poksahtavat, Petri», hän kuiskasi. »Ne poksah-
tavat!»

»Mitä? Ei!» Heitin puhelimen pöydälle ja syöksyin
vessaan. Tuli korvissani kasvoi kovemmaksi ja ki-
peämmäksi, ja minä väänsin vesihanaa hysteerisesti.
Kylmä vesi tuntui taivaalliselta kuumissa käsissäni,
mutta kun roiskin sitä korvilleni, se tuntui kuin tu-
hannelta tikarilta.

»Auts!» Nappasin pyyhkeen ja painoin sen korval-
leni.

»Ofelia-kulta.» Äiti tuli sisään ja kiersi kätensä ym-
päriini. »Hunaja auttaa. Petri!»

Isä tuli sisään hunajapurkin kanssa, ja ennen kuin
ehdin sanoa sanaakaan, äiti jo voiteli korviani huna-
jalla. Pikkuhiljaa kimoilu alkoi talttua.

»Kaikki on hyvin.» Äiti silitti hiuksiani. »Se sattuu
vain hetken.»

»Minä en halua suippoja korvia», niiskaisin ja kosketin varovasti vasenta korvaani. Se oli kovempi ja pidempi.

»Piilotetaan sinun korvasi.» Äiti veti hiukseni taakse. »Elän ehkä maanpaossa, mutta en ole kadottanut taitojani.»

»Usko äitiäsi», isä sanoi. »Hän voi auttaa.»

Äiti käänsi minut kohti peiliä. Tuijotin surkeaa kuvaani. Hiukseni olivat sekaisin, hunajaa valui paidalleni ja nenäni oli punaisempi kuin Petteri Punakuonon. Kaikista pahinta olivat korvani: ne olivat isot, suipot ja purppuranpunaiset.

»Minä olen outolintu», sanoin. »Katsokaa minun korviani! Miksi ne ovat värilliset?»

»Ne ovat uudet.» Äiti taputteli lisää hunajaa vasemman korvaani. »Normaali väri palaa parissa päivässä.»

»Minä en voi mennä kouluun», valitin. »Voimmeko me varata kauneusleikkausajan?»

»Roskaa.» Äiti antoi hunajapurkin isälle ja pyyhki ylimääräisen hunajan olkapäiltäni. »Me vain muutamme kampaustasi. Katsotaanpa...» Hän kallisti päätään ja suipisti huuliaan. Minä tuijotin häntä liian järkyttäneenä sanomaan sanaakaan. Ovella isä nuoli hunajaisia sormiaan. Kiva, että joku nautti tästä katastrofista.

»Älä liiku.» Äiti asetti kätensä pääni molemmin puolin. Nojauduin taaksepäin kun hän mutisi jotain, joka kuulosti hare krishna -tyyppien hokemilta.

Yhtäkkiä jotakin pehmeää ja lämmintä ilmaantui korvieni päälle. Äiti virnisti ja käänsi minut ympäri.

»Mitä pidät?»

Korvieni päällä oli nippu loivia, kauniita kiharoita. Ravistin päätäni, ja kiharat liikahtivat, mutta eivät paljastaneet kauhukorviani.

»Ne pysyvät paikoillaan, vaikka liikkuisit paljonkin», äiti sanoi. »Sinun ei tarvitse pelätä, että joku näkee korvasi.»

»Miten sinä tämän teit?» Vedin sormeni kiharoitten läpi.

»Pieni loitsu. Sinäkin pystyt niihin nyt.»

»Tuota, Emma...» Isä yskäisi ovella, ja äidin hymy katosi.

»Niin, et tietenkään ilman kunnollista koulutusta.»

Ehkä tämä keijujuttu ei ollutkaan niin kamala. Ehkäpä voisin loitsia itselleni pienemmän vyötärön tai suuremmat hampaat. Ehkä voisin jopa keitellä pari kapallista lemменjuomaa!

»Meidän täytyy vielä avata hovin kirje», äiti sanoi. »Haluatko käydä suihkussa ensin? Isä voi hakea sillä välin sen pitsan.»

»Sopii», sanoin. »Sitten sinä voit opettaa minulle niitä loitsuja.»

»Ofelia.» Äidin ääni oli vakava. »Keijuna oleminen ei tarkoita vain jänniä loitsuja. Se on paljon enemmän. *Paljon* enemmän.»

»Juu juu», sanoin ja hain kännykkäni.

»Älä kerro tästä kenellekään», äiti huusi perääni, kun juoksin yläkertaan. »Keijut eivät saa paljastaa itseään ihmisille!»

»Okei!»

Asetin käyttöoppaan pesukoneen päälle ja luin läpi videokamerasta kertovan luvun samalla kun kävin suihkussa. Se oli tosi helppoa: piti vain painaa yhtä nappulaa. Jälkeenpäin voisin ladata videon suoraan puhelimesta nettiin tai tallentaa sen tietokoneelleni. Voisin tehdä ensimmäisen videoni pitsan jälkeen ja laittaa sen nettiin saman tien. Ehkä voisin jopa kommentoida Jetron videoita uudella nimimerkilläni! Osasin suurimman osan hänen videoistaan ulkoa, mutta en ollut koskaan uskaltanut kirjoittaa niihin kommentteja. Hän olisi voinut luulla, että olen niitä outoja vaaniجاتttöjä, jotka raapustavat pitkiä sepustuksia ihastustensa jokaiseen postaukseen. Kukan mukaan salaisuus on siinä, että käyttäytyy rennosti niin kuin pojat olisivat sinun kavereitasi. Minulla ei tosin ole aavistustakaan miten sellainen tapahtuu, mutta luotan Kukkaan.

Mietin nimeä videokanavalleni, kun kuivasin itseni. Ehkä *OfelianSalaisuudet* tai *PunatukanPuheet*. Jotain söpöä, mutta älykästä.

Äiti ja isä istuivat keittiössä avoimen pitsalaatikon äärellä, kun palasin alakertaan. Äiti luki sitä kirjettä eikä hän ollut koskenutkaan pitsapalaansa.

Ofelia, maailmassa on vain
yksi poika, jota sinä voit suudella.

Kaikki muut pojat muuttuvat
sinun suudelmistasi sammakoiksi.

Ofelia täyttää neljätoista ja tietää mitä
haluaa - hän on päättänyt kokea ensi-
suudelmansa mahdollisimman pian. Äidin
järjestämä synttäriyllätys muuttaa kuitenkin
kaiken. Ofelia saa kuulla olevansa keiju, ja
hänen korviansakin kasvavat jumbomittoihin.
Kaiken huipuksi kummitädin antama keijulahja
aiheuttaa katastrofaalisia muutoksia suutelu-
rintamalle...

SAMMAKKOPRINSESSA on
Anna Hallavan hulvattoman
hauska, romanttinen ja säke-
nöivän sujuva esikoisteos.
Sen jatko-osa *Operaatio
Huulituli* ilmestyy 2016.

N 84.2 • www.wsoy.fi
ISBN: 978-951-0-40651-9
KANSI: LAURA LYYTINEN

9 789510 406519